

SEMNE DISTINCTIVE (HALLMARKS)	MAI DEGRABĂ NU SE RAPORTEAZĂ*	MAI DEGRABĂ SE RAPORTEAZĂ
A.1 Confidențialitate privind avantajul fiscal (+TBP)	Nu ar trebui să se aplice în cazul aranjamentelor care au o clauză „non-disclosure” pentru protejarea secretelor comerciale sau care sunt impuse prin reglementări. Nu are sens să se aplice în cazul aranjamentelor care pot fi considerate rezonabil de cunoscute în comunitatea fiscală.	Se aplică când condiția de confidențialitate are scopul de a conserva un avantaj fiscal vizavi de alți intermediari sau de autoritățile fiscale, iar avantajul fiscal este principalul sau unul din principalele beneficii. De notat că această clauză protectivă vizează confidențialitatea impusă de intermediar contribuabilului relevant (nu invers).
A.2 Comision de succes legat de obținerea unui avantaj fiscal (+TBP)	Nu ar trebui să se aplice pentru servicii legate de o procedură administrativă (de ex. rambursări de taxe).	Se aplică atunci când intermediarul primește un procent din beneficiul fiscal (sau un comision care crește pe măsura creșterii beneficiului); sau nu se fac plăți dacă și până când contribuabilul nu obține beneficiul fiscal scontat.
A.3 Aranjamente standardizate (+TBP)	Nu ar trebui să se aplice în cazul tranzacțiilor financiare de rutină sau alte contracte comerciale, standardizate din rațiuni legale (ex. instrumente de debit) sau implementate din rațiuni economice/ comerciale. Testul beneficiului principal este foarte util în acest caz – de ex. nu sunt motive să fie raportat (sub A.3.) un contract standardizat de împrumut intra-grup dacă acesta are o justificare economică și respectă principiul valorii de piață.	O documentație standardizată de tipul ”plug and play” disponibilă pentru mai mult de o persoană și care nu necesită o individualizare substanțială în vederea implementării.
B.1 Achiziționarea unei companii pe pierdere (+TBP)	Dacă acea companie pe pierdere achiziționată continuă să funcționeze și la câțiva ani după achiziționare; sau dacă din motive economice bine întemeiate aceasta trebuie închisă.	Principala activitate a companiei pe pierdere este oprită, iar participantul la aranjament folosește pierderile pentru a-și reduce obligațiile fiscale.
B.2 Conversia unui venit în capital susceptibil de impozitare redusă/ neimpozitabile (+TBP)	Acolo unde se poate opta pentru mai multe variante (una dintre ele beneficiind de un regim fiscal mai favorabil, prevăzut de lege) folosite pe scară largă și care au fundamentare economică (ex. o schemă de remunerare bazată pe acțiuni, prin care se recompensează/ motivează angajații și unde orice avantaj fiscal este un rezultat colateral, conform legii).	Suspectul de serviciu în cazul B.2. – de ex. conversia unui venit impozabil din dobânzi în acțiuni, pentru a primi dividende neimpozabile.
B.3 Tranzacții circulare pentru spălarea banilor (+TBP)	Este un lucru obișnuit ca anumite structuri investiționale să folosească entități intermediare. Acolo unde apar câștiguri sau pierderi comerciale, tranzacția nu ar trebui să fie considerată ca una de tip circular.	Aranjamentele unde fondurile sunt circulate prin altă țară pentru obținerea unui tratament fiscal mai favorabil (ex. în cazul beneficiilor pentru o investiție străină); în aranjamente privind tranzacții de compensare (sau care se anulează reciproc), a căror justificare principală nu este una economică, ci una de reducere a bazei impozabile.
C.1. Plăți deductibile transfrontaliere între întreprinderi asociate, dacă se îndeplinește cel puțin una din condițiile: C.1.1. beneficiarul nu are rezidență fiscală în niciun stat sau nicio jurisdicție C.1.2. beneficiarul are o rezidență fiscală într-o jurisdicție, dar acea jurisdicție i. Nu impune niciun impozit pe profit sau acesta este zero ori aproape zero (+TBP) sau ii. este considerată ca fiind ne-cooperantă C.1.3. plata beneficiază de o scutire totală de impozit (+TBP) C.1.4. plata beneficiază de un regim fiscal preferențial în jurisdicția de rezidență fiscală a beneficiarului (+TBP)	C.1.1 nu se declanșează automat acolo unde beneficiarul este un sediu permanent; va fi necesară o analiză a rezidenței companiei de care aparține acel PE. Lista statelor ne-cooperante trebuie să fie examinată la data la care se naște obligația de raportare (de ex. dacă UE include o jurisdicție ca fiind ne-cooperantă ulterior realizării tranzacției în cauză). C.1.2.i, C.1.3, și C.1.4 fac obiectul testului beneficiului principal (TBP), astfel că un potențial avantaj fiscal rezonabil trebuie luat în considerare în funcție de scopul final al legislației relevante.	Acoperă cazurile unde sunt diferențe în tratamentul fiscal între jurisdicții (plătitorul își poate deduce plățile, dar cel care încasează nu poate fi impozitat pe venitul corespunzător deducerii). Un regim fiscal este considerat preferențial dacă nu respectă criteriile Forum of Harmful Tax Practices de la EU Code of Conduct Group/ în general, vorbim de orice reglementare care deviază de la sistemul fiscal general (de ex. privind anumite sectoare industry-specific, facilități fiscale precum patent-box sau scutiri pentru investiții străine). În general, în opinia administrațiilor fiscale, o rată de impozitare este aproape zero dacă este mai puțin de 1%, vorbind de rată nominală și mai puțin de cea efectiv plătită de companie.
C.2. Deducerea aceleiași amortizări a activului în mai mult de o jurisdicție.	Nu este dublă deducere când aceeași deducere are loc atât în statul sediului permanent al companiei, cât și în statul de rezidență a companiei-mamă, dacă acesta din urmă ia în considerare atât veniturile cât și cheltuielile sediului permanent și impozitează profiturile sediului permanent acordând credit pentru eliminarea dublei impozitari.	Probleme apar acolo unde sunt diferențe în reglementările statelor implicate privind deducerea valorii activelor sau costul de achiziție. C2 acoperă de asemenea așa-numitele aranjamente hibride, în înțelesul Directivei 2017/952.
C.3. Aceiași venit sau capital este exceptat de la dublă impozitare în mai mult de o jurisdicție.	Nu s-a intenționat aplicarea acolo unde două sau mai multe teritorii oferă scutire de dublă impozitare pentru același venit sau capital iar acel venit este impozitat în fiecare din acele teritorii (ex. credit fiscal extern solicitat în statul sediului permanent și, ulterior în statul sediului central).	Se aplică acolo unde venitul sau capitalul este impozitat o singură dată, dar scutirea de dublă impozitare se acordă de două ori.
C.4. Transfer de active acolo unde este o diferență semnificativă în ceea ce privește suma tratată ca plătabilă pentru activele respective în jurisdicțiile implicate.	Diferențele nu ar trebui considerate ca fiind semnificative acolo unde decurg din aplicarea normală a legislației fiscale, într-o manieră consistentă cu sensul legislației relevante.	Când jurisdicțiile folosesc diferite evaluări sau rate de discount în calcularea net present value. O diferență va fi considerată semnificativă când va fi rezonabil să concluzionăm că disfuncționalitățile din sistemul fiscal pot duce la rezultate nedorite, neintenționate de legislație.
D.1. Subminarea obligațiilor de raportare cerute de DAC2/CRS (Standardul Comun de Raportare)	Când plățile, investițiile sau produsele financiare sunt ținute în conturi financiare într-o instituție financiară care face obiectul raportărilor CRS și FATCA sau se derulează pe baza fondurilor prin astfel de conturi, atunci aranjamentul nu ar trebui să fie raportabil. Simplul fapt că un aranjament implică folosirea unui cont financiar, dar informația privind acest cont nu este raportabilă sub CAC2/CRS (ex. conturi de pensii, contracte de asigurări de viață, contracte tranzacții imobiliare) nu declanșează automat semnul distinctiv D.1.	Mutarea fondurilor dintr-o jurisdicție unde se aplică CRS într-una care nu a implementat CRS are un vădit caracter de ocolire a CRS când face parte dintr-o tranzacție stufoasă, fără fundament economic, în care beneficiarii reali dețin active, iar deținătorul contului refuză să furnizeze explicațiile cerute.
D.2. Implicarea unui lanț juridic sau de beneficiari reali netransparent	D.2. ar trebui interpretat în conformitate cu Regulamentul 1.2 din MMDR de la OECD (Model Mandatory Disclosure Rules for CRS Avoidance Arrangements and Opaque Offshore Structures): dacă acesta e văzut din punctul de vedere al unui ipotetic observator informat, este rezonabil să concluzionăm că aranjamentul are ca efect să permită unei persoane să fie beneficiar real al activului, fără ca acea persoană să fie identificată ca atare sau creând aparențele că acea persoană nu e beneficiarul real? Investitorii instituționali și entitățile deținute în întregime de unu sau mai mulți investitori instituționali nu sunt considerate structuri care ascund beneficiarul real.	Un aranjament trebuie să fie raportat dacă implică un lanț de proprietate opac și folosește persoane, aranjamente legale sau structuri care nu derulează o activitate economică semnificativă, neavând un număr adecvat de angajați, de echipamente și de resurse; și ai căror beneficiari reali devin neidentificabili. Beneficiarii reali sunt definiți în conformitate cu Directiva (EU)2015/849, actualizată prin 2018/843 (privind spălarea banilor). Probleme apare atunci când beneficiarul real nu este identificat pentru că deținerile cad imediat sub pragul de 25%.
E.1. Folosirea unor reglementări unilaterale privind zona de siguranță (safe harbour) în materie de prețuri de transfer	Acordurile de Preț în Avans (APA) între autoritățile fiscale și companii/grupuri, reglementările privind capitalizarea redusă (thin capitalisation), APA bi/multilaterale dintre autoritățile fiscale nu sunt considerate reglementări de siguranță unilaterale. Nu ar trebui considerate zone de siguranță unilaterale când sunt implicate – măsuri de simplificare administrativă care nu afectează stabilirea prețurilor la valoarea de piață (arm's length prices); abordare simplificată privind serviciile intra-grup de valoare adăugată mică (ex. un mark-up de 5% aplicat bazei de cost este în linie cu regulile internaționale); reglementări care exclud anumite categorii de contribuabili (ex. IMM-uri) sau tranzacții din sfera regulamentelor de TP Un aranjament nu trebuie să fie raportat dacă a aplicat liniile directe de prețuri de transfer de la OECD, iar prețurile de transfer se dovedesc că sunt la nivelul pieței, chiar dacă aceste prețuri sunt în intervalul indicat de reglementările de safe harbour sau chiar dacă contribuabilul sau tranzacția intră sub incidența unui safe harbour unilateral.	Regulile de safe harbour unilateral sunt reguli adoptate de un singur stat pentru a înlocui cadrul general de TP (liniile directe OECD). Astfel, doar aranjamentele care nu se conformează cu ghidurile OECD și principiile valorii de piață vor fi raportate sub acest semn distinctiv.
E.2 Transfer de active necorporale greu de evaluat	Un aranjament nu ar trebui raportat dacă valoarea activelor necorporale (intangibile) care urmează să fie transferate poate fi măsurată cu certitudine, în baza metodelor de prețuri de transfer. Problema determinării valorii de piață ar trebui rezolvată (Ghidul OECD, 6.181) atât de contribuabil, cât și de administrația fiscală cu referire la ceea ce ar fi făcut întreprinderile independente în circumstanțe comparabile, luând în calcul incertitudinea în stabilirea prețurilor tranzacției (ex. utilizarea beneficiilor anticipat, acorduri pe termen scurt, cu clauză de ajustarea prețurilor sau adoptarea unor structuri de plăți care implică plăți condiționate (în anumite condiții specifice) etc.	E.2. urmează definiția activelor intangibile greu de evaluat (HTVI) de la OECD (6.189, Ghidul de TP), care presupune că, la momentul transferului, nu există elemente comparabile fiabile și proiecțiile privind viitoarele fluxuri de numerar sau de venituri așteptate de pe urma transferului sau ipotezele folosite în evaluarea intangibilelor sunt extrem de incerte. În accepțiunea OECD, tranzacțiile implicând HTVI pot prezenta caracteristici precum – activul necorporal (ex. un patent) este doar parțial dezvoltat la momentul transferului; nu este de așteptat că activul va fi exploatat comercial câțiva ani de la momentul tranzacției; în sine, activul nu se încadrează în definiția HTVI, dar face parte din dezvoltarea sau îmbunătățirea altui HTVI; este de așteptat ca activul să fie exploatat într-o manieră care reprezintă o notoutate la momentul tranzacției, astfel încât nu există un istoric al dezvoltărilor sau exploatărilor de active similare; activul, îndeplinind definiția HTVI, a fost transferat unei companii afiliate contra unei sume forfetare.
E.3. Transfer intra-grup de active/ funcții/riscuri care determină o reducere de 50% a profitului celui care transferă	Aranjamentul trebuie privit prin prisma unui ipotetic observator informat. Nu ar trebui să se considere neconformare acolo unde proiecțiile (prognozele) care au dus la decizia de neraportare sunt similare celor pe care le-ar fi așteptat, în mod rezonabil, și observatorul informat. Ținând cont de toate faptele și circumstanțele relevante, contribuabilul ar trebui să producă și să se bazeze pe două seturi de proiecții detaliate privind costurile și veniturile planificate pentru următorii trei ani – cu transferul și fără ca transferul să aibă loc. Dacă cel care transferă anticipează că va ieși pe pierdere în cazul în care transferul nu ar avea loc, dar că, dacă se realizează transferul, ar obține o reducere a pierderilor sau chiar anularea acestora ori ar obține un câștig, atunci E.3. nu ar trebui să se aplice din moment ce aceste rezultate nu reprezintă o reducere de 50% a unui număr negativ.	Aranjamentele sunt raportabile sub E.3. dacă implică un transfer intra-grup (echivalent cu un transfer între persoane asociate) de funcții și/sau riscuri și/sau active, iar prognozele privind câștigurile înainte de plata dobânzilor și impozitelor ale părții care transferă, într-o perioadă de trei ani de la transfer, sunt mai puțin de 50% din EBIT-ul prognozat dacă transferul n-ar fi avut loc. EBIT-ul este considerat o măsură a profitului operațional al celui care transferă, dar, în condiții specifice de business, se poate dovedi mai potrivită găsirea unui indicator echivalent.